

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoPr/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514211909
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:7514211909.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobkyne Q.. B. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XX, XXX XX W. I., zast. JUDr. Mikulášom Buzgoóm, Advokátska kancelária so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanej Obec Údol, IČO: 00 330 221, Údol č. 2, 065 45 Plavnica, právne zastúpená JUDr. Vladimírom Dlugolinským, advokátom, so sídlom Levočská 1, 064 01 Stará Ľubovňa, v konaní o náhradu mzdy s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5Cpr/2/2015-267 zo dňa 5.6.2019 a o odvolaní žalobkyne proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5Cpr/2/2015-346 zo dňa 1.6.2020 takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku.

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výrokoch o trovách konania.

Priznáva žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd I. zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni:
úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne
zo sumy 35,12 eura od 1.8.2013 do 25.9.2014,
zo sumy 627,71 eur od 1.9.2013 do 25.9.2014,
zo sumy 337,17 eur od 1.10.2013 do 25.9.2014,
zo sumy 290,54 eur od 1.10.2013 do 22.10.2014,
zo sumy 209,46 eur od 1.11.2013 do 22.10.2014,
zo sumy 418,24 eur od 1.11.2013 do 24.2.2015,
úroky z omeškania vo výške 8,25 % ročne
zo sumy 81,76 eur od 1.12.2013 do 24.2.2015,
zo sumy 534,74 eur od 1.12.2013 do 27.4.2015,
zo sumy 11,21 eur od 1.12.2013 do 24.6.2015,
zo sumy 627,71 eur od 1.1.2014 do 24.6.2015,
zo sumy 361,08 eur od 1.2.2014 do 24.6.2015,
zo sumy 266,63 eur od 1.2.2014 do 19.8.2015,
zo sumy 233,37 eur od 1.3.2014 do 19.8.2015,
zo sumy 424,16 eur od 1.3.2014 do 27.10.2015.
II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.
III. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

IV. Žalovanej náhradu uplatnených zavinených trov konania nepriznal.

2. Doplniacím rozsudkom prvoinštančný súd pôvodný výrok vyhláseného napadnutého rozsudku doplnil o ďalšie dva výroky, a to o výrok, ktorým

V. súd konanie v rozsahu sumy nad 7.609,98 eur do sumy 7.773,50 eur vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy zastavil.

VI. Súd pripustil rozšírenie uplatneného práva - t.j. náhrady mzdy do 19.3.2014.

Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady nevyplatenej mzdy, náhrady za dovolenku.

3. Prvoinštančný súd uplatnený nárok žalobkyne na úhradu 10.492,50 eur s úrokom z omeškania čiastočne vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nevyplatenej mzdy (vo výške 7.773,50 eur) zastavil, a to nad sumu 7.609,98 eura, kde v tomto rozsahu (poznámka odvolacieho súdu - v rozsahu 163,52 eur) zobrala žalobkyňa v tomto rozsahu žalobu späť.

Žalobkyňa si uplatnila náhradu za nevyplatenú mzdu za obdobie od 28.6.2013 do 1.2.2014, konkrétne za mesiace júl až december 2013 a za január 2014. V priebehu konania opäť žalobkyňa rozšírila svoj uplatnený nárok na náhradu mzdy až za obdobie do 19.3.2014, kedy začala reálne vykonávať funkciu riaditeľky materskej školy.

Žalobkyňa si uplatnila náhradu mzdy mesačne po 1.110,50 eur.

Ďalší uplatnený nárok je náhrada za dovolenku, čo predstavuje náhradu za dovolenku za rok 2012, a to za 15 dní, keď jej za tento rok prináležala dovolenka v rozsahu 45 dní, vyplatenú mala dovolenku v rozsahu 22,5 dňa. Zvyšok žiada preplatiť. Za rok 2013 jej patrila dovolenka vo výške 45 dní, ktorá bola krátená o 7,5 dňa, a preto si uplatňuje náhradu za dovolenku za rok 2013 vo výške 37,5 dňa. V priebehu konania upresnila svoj nárok aj ako náhradu za dovolenku za rok 2011.

Prvoinštančný súd nárok žalobkyne posúdil jednak podľa § 4 ods. 7, ďalej podľa § 26 ods. 1 a § 29 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 553/2003 Z.z., ďalej podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce a podľa § 517 ods. 1, 2 OZ a Nariadenia vlády č. 87/95 Z.z., a to konkrétne § 10c a § 3.

Prvoinštančný súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu mzdy vo výške funkčného platu jej patrí za obdobie od 28.6.2013 do 1.2.2014, pretože v ďalšom období od 1.2.2014, hoci žiadala tento nárok priznať až do 19.3.2014, jej bol riadne funkčný plat vyplatený, o čom predložila výpis z účtu. Za február 2014 bol jej poukázaný plat vo výške 657,53 eura a za marec 2014 vo výške 682,89 eura. Keďže predmetom konania je náhrada mzdy žalobkyne za obdobie, kedy žalobkyňi nebola prideľovaná práca a plat jej nebol riadne vyplatený, nemôže byť predmetom konania obdobie od februára 2014 do momentu, kedy bola opätovne poverená funkciou riaditeľky Základnej školy a materskej školy L.. Od februára 2014 bol jej riadne vyplácaný plat. Od 28.6.2013 do 1.2.2014 je preto obdobie sporné, kedy jej plat vyplácaný nebol.

Prvoinštančný súd vo vzťahu k výške platu, ktorý mal byť podkladom pre výpočet náhrady mzdy, vychádzal z ust. § 134 ods. 2 Zákonníka práce. Dospel k záveru, že ust. § 29 ods. 4 zákona č. 553/2003 Z.z. jednoznačne vylučuje aplikácie ust. § 134 Zákonníka práce pri poskytovaní platu zamestnancom vykonávajúcim prácu vo verejnom záujme.

Prvoinštančný súd zistil, že výška funkčného platu v období od 1.1.2013 bola žalobkyňi určená vo výške 810,50 eur. Oznámenie o zložení funkčného platu bolo vyhotovené dňa 15.3.2014 a doručené žalobkyňi a dňa 26.3.2014. Na platnosť určenia zloženia a výšky funkčného platu nemá vplyv skutočnosť, že oznámenie o jeho určení bolo žalobkyňi doručené až dňa 26.3.2014. Žalobkyňa nepodala žalobu na súd o určenie neplatnosti určenia výšky a zloženia funkčného platu, preto tento úkon považoval súd za platný.

Žalovaná vo veci si dala vyhotoviť znalecký posudok, ktorý predložila súdu ako dôkaz. Prvoinštančný súd vychádzal z tohto znaleckého posudku a z výšky funkčného platu 810,50 eur. Nepovažoval za dôvodné doplniť dokazovanie o výpočet nedoplatku funkčného platu žalobkyne, vychádzajúc z oznámenia zo dňa 2.1.2011, kedy bol žalobkyňi určený plat vo výške 1.110,50 eur. Súd považuje oznámenie o zložení a výške funkčného platu zo dňa 15.3.2014 za platné.

Prvoinštančný súd pri nároku na náhradu na dovolenku vychádzal zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.2.2009 pod sp. zn. 3Cdo 6/2008, z ktorého vyplýva, že náhrada mzdy za dovolenku nemôže zamestnancovi patriť aj preto, že neodpracoval potrebný počet dní a neprideľovanie práce počas trvania sporu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru nepredstavuje prekážku v práci, ktorá by sa inak pre účely dovolenky posudzovala ako výkon práce.

Zo znaleckého posudku predloženého žalovanou vyplýva, že za obdobie, ktoré je predmetom konania, a to od 28.6.2013 do 1.2.2014 nárok na dovolenku žalobkyňi neprináleží. V roku 2013 žalobkyňa

nepracovala, teda jej nevznikol nárok na dovolenku. V roku 2014 pracovala 9 mesiacov, čo predstavuje výmeru dovolenky 33,75 dňa, ktoré boli prenesené do roku 2015. Toto obdobie už ale nie je predmetom tohto konania. Žalobkyňa vyčerpala 33 dní dovolenku v roku 2015 a zostatok z roku 2014 už nie je možné preniesť do nasledujúceho obdobia a preplatiť. Preplatiť je možné len tú časť, ktorá presahuje 4 týždne základnej výmery dovolenky. U pedagogických zamestnancov, ktorí majú nárok na dovolenku v trvaní 45 dní, sa môže preplatiť maximálne 25 dní dovolenky za kalendárny rok, a to aj v prípade, ak zamestnancovi zostal väčší zostatok. Teda zostatok dovolenky, ktorý je 20 dní a menej ako 20 dní a ktorý zamestnanec nevyčerpá ani do konca nasledujúceho kalendárneho roka, nie je možné preplatiť a táto dovolenka prepadá. Pokiaľ ide o nárok na preplatenie dovolenky za rok 2016, súd opätovne konštatuje, že tento nárok nie je predmetom tohto konania. Žalovaná preukázala, že tento nárok bol žalobkyni vyplatený v sume 305,70 eur.

Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru sa vyplácajú v hrubej mzde, teda v danom prípade z určeného funkčného platu vo výške 810,50 eur. Žalobkyni mala byť vyplatená náhrada mzdy vo výške 5.835,23 eur. Žalobkyni už bola zaplatená čistá mzda vo výške 4.534,73 eur žalovanou, a to dňa 25.9.2014 v sume 1.000 eur, dňa 22.10.2014 v sume 500 eur, dňa 24.2.2015 v sume 500 eur, dňa 27.4.2015 v sume 534,73 eur, dňa 24.6.2015 v sume 1.000 eur, dňa 19.8.2015 v sume 500 eur, dňa 27.10.2015 v sume 500 eur. Žalovaná uhradila i odvody do Sociálnej poisťovne vo výške 548,38 eur, zdravotnej poisťovne vo výške 233,40 eur a daňovému úradu v sume 518,72 eur. Spolu ide o 5.835,23 eur. Preto súd v prevyšujúcej časti nárok žalobkyne ako nedôvodný zamietol.

Súd priznal žalobkyni zákonné úroky z omeškania z príslušnej sumy nevyplatenej čistej náhrady mzdy. Žalovaná sa dostala do omeškania s vyplatením jednotlivých náhrad márnym uplynutím jednotlivých výplatných termínov. Bolo zistené, že mzda je mesačne splatná pozadu, najneskôr do 18. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Žalobkyňa si však uplatnila nárok na úroky z omeškania až od 1.8. za júnovú mzdu, a teda akoby mzda bola splatná k 30. dňu, resp. 31. dňu nasledujúceho mesiaca. Keďže súd je viazaný žalobným návrhom, vychádzal z uvedeného a priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania od prvého dňa nasledujúceho mesiaca zo súm čistej náhrady mzdy tak, ako boli vypočítané znalkyňou za jednotlivé obdobia omeškania pri zohľadnení čiastkových úhrad žalovanou.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, podľa § 256 ods. 2 CSP a § 257 CSP. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že je potrebné prihliadnuť na dôvody hodné osobitného zreteľa na oboch stranách sporu. Žalobkyňa podala žalobu dôvodne, do vytýčenia prvého pojednávania žalovaná uhradila všetky nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru. Strany sporu opakovane žiadali odročovanie pojednávania a prejavili záujem o mimosúdne riešenie veci. Preto prvoinštančný súd nepriznal náhradu trov konania žiadnej sporovej strane.

Právny zástupca žalovanej na pojednávani dňa 6.5.2019 žiadala priznať separátne zavinené trovy konania podľa § 256 ods. 2 CSP za vypracovaný znalecký posudok, ktorý si musel dať vypracovať v dôsledku postoja žalobkyne. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že náhrada týchto separátnych trov žalovanej neprináleží. Ide o náklady, ktoré vznikli v súvislosti s procesnou obranou žalovanej a tieto trovy žalobkyňa nezavinila.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Namietala rozhodnutie prvoinštančného súdu, a to jednak zamietavý výrok, ale aj výrok o priznaní úrokov z omeškania z jednotlivých súm a výrok o trovách konania. Namietala nesprávne ustálený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci.

V odvolaní namietala, že prvoinštančný súd nesprávne stanovil výšku funkčného platu, z ktorého jej určil náhradu mzdy. Keďže žalovaná jej dala výpoveď podľa Zákonníka práce, uplatňuje si náhradu mzdy podľa § 134 Zákonníka práce. Rozhodujúcim obdobím pre určenie náhrady mzdy je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. V jej prípade rozhodujúcim obdobím je prvý štvrtrok roku 2012, kedy jej priemerný plat predstavoval 1.110,50 eur. Nesúhlasila s tým, že jej bol žalovaným dobrovoľne uhradený nárok z funkčného platu určeného od 1.1.2013 vo výške 810,50 eur. Zamestnávateľ jej počas výpovednej doby nesmel znížiť plat.

Trvala na náhrade za dovolenku. Nárok na čerpanie dovolenky v školstve sa neuplatňuje podľa kalendárneho roka, ale podľa školského roka, čerpanie je od 1.7. do 31.8. Od 1.9. sa počíta nová dovolenka za nasledujúci školský rok. Za školský rok patrí žalobkyni náhrada za dovolenku za 10 odpracovaných mesiacov vo výške 45 dní, pričom v roku 2012 nebola práceneschopná a tak má nárok na celú dovolenku. Preto žiadala priznať úhradu za dovolenku za rok 2012.

Žalobkyňa v odvolaní žiadala napadnutý prvoinštančný rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu zaujala písomné stanovisko žalovaná, ktorá zotrvala na správnosti dôvodov prvoinštančného rozhodnutia. Náhrada mzdy bola žalobkyni uhradená dobrovoľne žalovaným v súlade so zákonom č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. Nie je možné v danej veci aplikovať § 134 Zákonníka práce. Výška platu od 1.1.2013 u žalobkyne predstavovala 810,50 eur, z tejto sumy jej bola vykonaná úhrada. Keďže dovolenka žalobkyni neprislúchala, nebola jej vyplatená náhrada za dovolenku. V školstve sa dovolenka ráta na kalendárne roky. Žiadal preto rozsudok potvrdiť.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej na svojich nárokoch trvala. Uviedla, že správne mala byť vypočítaná náhrada mzdy podľa pracovnej zmluvy z platu vo výške 1.110,50 eura, nie zo sumy 810,50 eur, ktoré oznámenie jej bolo doručené až 15.3.2014 so spätnou platnosťou od 1.1.2013. Ďalej uviedla, že má nárok na dovolenku tak, ako si to uplatnila, preto keďže dovolenku nemohla riadne vyčerpať.

7. Vo vyjadrení žalovaná zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Poukázala na závery znaleckého dokazovania a na existujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Cdo 6/2008.

8. Vo veci bol vydaný doplňujúci rozsudok, proti ktorému podala žalobkyňa odvolanie. Žalobkyňa žiadala, aby jej bola priznaná náhrada trov konania spojená s vydaním dopĺňacieho rozsudku, pretože výsledok vydania dopĺňacieho rozsudku má priamy vplyv na výrok o trovách konania z pôvodného rozsudku vo veci samej.

9. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby je správny.

10. Žalobkyňa v odvolaní napadla aj vyhovujúci výrok, bližšie neuviedla odvolacie dôvody. Podľa § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou. Osobou oprávnenou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolací súd preto skúmal, či týmto výrokom bolo rozhodnuté v neprospech žalobkyne, či týmto výrokom je jej spôsobená nejaká ujma. Dospel k záveru, že tomu tak nie je. Preto odvolanie v tejto časti odmietol.

11. Žalobkyňa namietala nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k zamietavému výroku.

Odvolací súd skúmal uvedené odvolacie dôvody.

Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Môže to byť spôsobené buď chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, alebo nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov alebo prípustnosťou dotvoriť skutkový stav ďalšími prostriedkami procesnej obrany či procesného útoku.

Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Nastáva vtedy, ak na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, prípadne správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolací súd skúmal obidva odvolacie dôvody samostatne, pretože každý z nich môže byť samostatným odvolacím dôvodom a dospel k záveru, že prvoinštančný súd náležite zistil skutkový stav. Skutkový základ prvoinštančného rozsudku je vytvorený správne.

Na správne zistený skutkový stav prvoinštančný súd správne aplikoval a interpretoval správnu právnu normu.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a len na zdôraznenie jeho správnosti vo vzťahu k zamietavému výroku navyše udáva:

12. Ako je zrejmé z obsahu spisového materiálu, žalobkyňa pracovala u žalovanej na základe pracovnej zmluvy zo dňa 2.1.2011 s počiatkom od 1.1.2011 na dobu neurčitú ako riaditeľka materskej školy a základnej školy. Podľa pracovnej zmluvy bolo dohodnuté, že mzda za vykonanú prácu bude určená v oznámení o zložení funkčného platu. V oznámení o zložení funkčného platu zo dňa 2.1.2011 starosta obce, ktorý žalobkyňu vymenoval do funkcie riaditeľky Základnej a materskej školy v Obci L., priznal

žalobkyni funkčný plat mesačne vo výške 1.110,50 eura. Tento plat jej bol priznaný podľa § 27 zákona č. 317/2009 Z.z. a podľa zákona č. 553/2003 Z.z. a nariadenia vlády č. 341/2004 Z.z. Plat pozostával z tarifného platu vo výške 581 eur, zvýšenia platovej tarify, čo predstavuje 139,50 eur, príplatok za riadenie vo výške 144,50 eur, osobný príplatok vo výške 209 eur a príplatok za činnosť triedneho učiteľa vo výške 36,50 eur.

Žalovaná doručila žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 16.4.2012. Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1Cpr 1/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 4Copr 2/2013-95 bola určená za neplatnú.

Žalobkyňa bola v čase od 28.6.2012 do 27.6.2013 práceneschopná. Následne si uplatnila nárok na náhradu mzdy za obdobie od ukončenia práceneschopnosti dňa 28.6.2013 do 1.2.2014. Vo februári 2014 mzdu od žalovanej už dostala vyplatenú. Ako to vyplýva z listín, ktoré sa nachádzajú v spise, dňa 15.3.2014, teda po nástupe do zamestnania po ukončení sporového konania o neplatnosť výpovede, žalovaná doručila žalobkyni dva nové oznámenia o výške a zložení funkčného platu. Prvé oznámenie sa vzťahuje na obdobie od 1.1.2013, kde sa funkčný plat oproti predchádzajúcemu funkčnému platu stanovenému od 1.1.2011 zmenil zo sumy 1.110,50 eur na 810,50 eura a od 1.1.2014 bola táto výška upravená opäť oznámením doručením dňa 15.3.2014 na 851,51 eur (druhé oznámenie).

Z oznámení vyplýva, že funkčný plat od 1.1.2011 pozostával z tarifného platu 581 eur, zvýšenia platovej tarify 139,50 eur a z príplatku za riadenie vo výške 144,50 eur, z osobného príplatku vo výške 209 eur a z príplatku za činnosť triedneho učiteľa.

Funkčný plat od 1.1.2013 pozostával z tarifného platu 810,50 eura (platová tarifa 653,50 eura a zvýšenie platovej tarify 157 eur). Iné príplatky žalobkyni priznané neboli.

Od 1.1.2014 funkčný plat 851,50 eura pozostával z platovej tarify 686,50 eura a zvýšenia platovej tarify 165 eur. Aj v tomto prípade iné príplatky priznané neboli.

Náhrada tarifnej odmeny v tejto veci sa riadi špeciálnym ustanovením § 29 ods. 4 zák. č. 553/2003 Z.z., je vylúčená aplikácia § 134 Zák. práce podľa § 1 ods. 4 zák. č. 552/2003.

Prvoinštančný súd pri rozhodovaní o výške priemerného zárobku vychádzal z funkčného platu v rozhodnom čase, ktorý oznámil žalobkyni dňa 15.3.2014. Je pravdou, že toto oznámenie sa v jednom prípade vzťahuje na obdobie od 1.1.2013 a v druhom prípade na obdobie od 1.1.2014, má však deklaratórny charakter a zamestnávateľ je povinný pri úprave funkčného platu písomne túto zmenu oznámiť. Plat zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme vychádza zo zák. č. 553/2003 Z.z., všeobecne záväzných právnych noriem vydaných za vykonanie tohto zákona, prípadne z kolektívnej zmluvy, vnútorného predpisu a pracovnej zmluvy. Zamestnávateľ žalobkyni oznámil k 1.1.2013 a 1.1.2014 zmenu výšky tarifného platu a zvýšenia platovej tarify a odňatie príplatkov za činnosti, ktoré v danom období žalobkyňa nevykonávala (príplatok za riadenie a príplatok za triedneho učiteľa). Bol jej odňatý aj osobný príplatok, pre ktoré priznanie žalobkyňa nespĺnila podmienky.

Vydanie oznámenia zamestnancovi o výške a zložení platu je jednostranným úkonom zamestnávateľa, ktorým sa deklarujú platové zložky platu zamestnanca, je informáciou pre zamestnanca a nemá jeho vydanie konštitutívne účinky vo vzťahu k zložkám funkčného platu. Jednotlivé zložky vychádzajú pri ich priznaní zo samostatných zákonných podmienok, ktorých splnenie a tým aj nárok na uvedenú zložku priznáva zamestnávateľ. Takýto príplatok sa stáva súčasťou funkčného platu účinnosťou rozhodnutia o zmene príplatku zamestnávateľa, nie oznámením zamestnancovi o výške a zložení platu.

Rovnako je to aj v prípade, ak zamestnanec prestal spĺňať zákonné podmienky na priznanie zložiek platu.

Preto oznámenie o výške a zložení funkčného platu, ktoré bolo 15.4.2014 doručené žalobkyni na obdobie od 1.1.2013 v sume 810,50 eura je pre výpočet náhrady mzdy vo forme funkčného platu riadnym dokladom, z ktorého prvoinštančný súd vychádzal. Odvolací súd nezistil neplatnosť tohto úkonu pre rozpor so zákonom.

Žalobkyňa v odvolaní namietala, že v rozhodnom čase, t.j. v prvom štvrtroku roku 2012 výška jej funkčného platu predstavovala sumu 1.110 eura.

Prvoinštančný súd na túto námietku poskytol odpoveď, pričom vychádzal z tarifného platu platného od 1.1.2013 vo výške 810,50 eura. Preto odvolací súd len zdôrazňuje, že podľa § 134 ods. 1, 2 zákonníka práce v spojení s § 29 ods. 4 zák. č. 553/2003 Z.z. a § 79 ods. 1 Zákonníka práce vzniká zamestnancovi nárok na funkčný plat zamestnanca priznaný v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie, t.j. v čase roku 2013. Inštitút priemerného zárobku a rozhodujúceho obdobia pre jeho výpočet je pri odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme neaplikovateľný, nahradený osobitným spôsobom určenia podľa § 29 ods. 4 zák. č. 553/2003 Z.z.

Ani táto odvolacia námietka nebola odvolacím súdom považovaná za dôvodnú.

13. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu za dovolenku odvolací súd považuje rozhodnutie prvoinštančného súdu za správne, pokiaľ v tejto časti nárok žalobkyne zamietol. Nárok na dovolenku nie je upravený v špeciálnych právnych predpisoch, a to ani v zákone č. 552/2003 ani č. 553/2003 Z.z. Zákon č. 552/2003 Z.z. v ust. § 1 ods. 4 priamo odkazuje na všeobecné ustanovenia Zákonníka práce, je preto potrebné vychádzať zo všeobecného ust. § 79 Zákonníka práce, kde sú uvedené nároky zamestnanca v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Tieto nároky patria žalobkyni za obdobie, kedy je neistota vzájomných vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným. Z uvedených zákonných ustanovení nevyplýva, že okrem mzdových (či platových) nárokov a nárokov na ďalšie zamestnanie, prípadne ukončenie pracovného pomeru dohodou, má možnosť žalobkyňa žiadať aj o náhradu za nevyčerpanú dovolenku. Náhrada mzdy za dovolenku žalobkyni za obdobie, ktoré žiadala, a to za rok 2012, 2013 a prípadne aj za rok 2011, ktorej rok namietala vo vyjadrení k znaleckému posudku, žalobkyni nepatrí, pretože jej patrí náhrada mzdy (tarifného platu) za uvedené obdobie, resp. dávky nemocenského poistenia, nie mzda. Žalovaná v priebehu konania preukázala, že v rozhodnom období, kedy žalobkyňa žiadala uhradiť náhrady za dovolenku a to za rok 2012 vo výške 45 dní, z ktorých už 22,5 dňa mala vyplatenú a žiada náhradu za 15 dní, bolo zistené, že za rok 2011, kedy nastúpila do zamestnaneckého vzťahu vo verejnom záujme, vznikol jej nárok na dovolenku 41,25 dní. Z tejto dovolenky čerpala 27 dní a zvyšok dovolenky 14,25 dňa jej bol prenesený do roku 2012 z predchádzajúceho roka.

V roku 2012 žalobkyni vznikol nárok na dovolenku vo výške 22,5 dňa, pretože žalobkyňa v tomto roku bola práceneschopná od 27.6.2012, pričom podľa § 101, § 102 a § 103 Zákonníka práce jej patrí pomerná časť dovolenky vo výške 22,5 dňa. Teda spolu v roku 2012 jej patrila dovolenka v rozsahu 36,75 dňa. Z tejto dovolenky čerpala 4 dni, preplatená jej bola dovolenka, okrem vyčerpanej dovolenky, v rozsahu 36 dní. Z uvedeného vyplýva, že bolo jej navyš uhradených 3,75 dňa.

V roku 2013 žalobkyňa bola práceneschopná do júna 2013, preto jej nárok na dovolenku nevznikol. Vzhľadom na uvedené okolnosti nie je možné priznať žalobkyni za uvedené obdobie náhradu za dovolenku, pretože tento nárok jej nevznikol. Preto správne postupoval prvoinštančný súd, keď v tejto časti nárok žalobkyne zamietol.

14. Odvolací súd napadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu ako správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

15. Správne rozhodol prvoinštančný súd aj o trovách konania, keď aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1, 2 CSP, § 256 ods. 2 CSP a § 257 CSP. Žalobkyňa si uplatnila žalobou nárok dôvodne, žalovaná uhradila do prvého pojednávania všetky nároky žalobkyne z neplatne skončeného pracovného pomeru. Posledná úhrada bola vykonaná 27.10.2015. Žalobkyňa zobrala späť žalobu v tejto časti až 7.1.2019. Navyš, obe procesné strany žiadali odročovať pojednávania pre mimosúdne dojednania. Uvedené okolnosti prvoinštančný súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania stranám nepriznal (§ 257 CSP).

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté prvoinštančným súdom samostatným uznesením.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.